

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

a examinat, fără citarea părților, în camera de consiliu, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului Odobescu Veaceslav, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui

***Odobescu Veaceslav XXXXX, născut la
XXXXX.***

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 03.03.2017 - până la 05.04.2018

instanța de apel:

de la 02.05.2018- până la 19.09.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 26.11.2018 – până la 06.02.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 05 aprilie 2018, Odobescu Veaceslav a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal și în baza acelei Legi i-a fost numită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 85 alin. (1) din Codul penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa stabilită prin prezența sentinței, a fost adăugat lui Odobescu Veaceslav, în întregime partea neexecutată a pedepsei stabilite prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016 prin care a fost recunoscut

vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (1) Cod penal și condamnat la 2 (doi) ani închisoare.

Conform art. 85 alin. (3) din Codul penal, s-a stabilit definitiv lui Odobescu Veaceslav pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani 6 (șase) luni, cu executarea în penitenciar semiînchis.

Termenul executării pedepsei lui Odobescu Veaceslav urmând a fi calculat din data reținerii, cu includerea în acest termen a perioadei aflării în arest preventiv de la 11.02.2017 până la 13.02.2017.

S-a stabilit lui Odobescu Veaceslav măsura preventivă – arestul preventiv, urmând a fi calculat din data reținerii și până la devenirea sentinței definitive.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, a constatat că, Odobescu Veaceslav, la data de XXXXX, aproximativ la ora XXXXX, aflându-se la domiciliul său în XXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică, intenționat, urmărind scopul sistării activității de serviciu a Inspectorului inferior-șofer al Batalionului de Reacționare Operativă al Direcției de Poliție municipiul Chișinău, Cernei Marin, aflat în exercițiul funcției, care a venit pe adresa indicată în scopul curmării acțiunilor violente ale lui Odobescu Veaceslav față de tatăl său Odobescu Iochim, l-a agresat verbal, numindu-l cu cuvinte necenzurate și l-a amenințat cu răfuială fizică, după care, intenționat, i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea pieptului, provocându-i ultimului dureri fizice.

3. Împotriva sentinței, pronunțată integral la 05 aprilie 2018, a declarat apel avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului, la 20 aprilie 2018, prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Odobescu Veaceslav să fie achitat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2018, apelul declarat a fost respins ca nefondat și sentința menținută fără modificări.

Termenul executării pedepsei numite lui Odobescu Veaceslav urmând a fi calculat din data pronunțării deciziei 19.09.2018, cu includerea în acest termen a duratei reținerii și arestului preventiv de la 11.02.2017 până la 13.02.2017 și de la 27.07.2018 până la 19.09.2018.

4.1. Motivând soluția emisă, instanța de apel a menționat că, analizând în ansamblu probele cauzei penale date prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, au permis instanței de apel de a concluziona

despre existența în acțiunile inculpatului Odobescu Veaceslav a indicilor infrațiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

În pofida faptului că, inculpatul Odobescu Veaceslav nu și-a recunoscut vina, instanța de apel a concluzionat că vinovăția acestuia este demonstrată integral prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, care au fost examinate în instanța de judecată și verificate în cadrul instanței de apel și anume: declarațiile părții vătămate Cernei Marin; martorilor: Țurcan Alexandru și Odobescu Iochim; conținutul procesului-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare al alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei nr. 9039 din 12.02.2017 și conținutul procesului-verbal de examinare a obiectului din 16.02.2017.

Instanța de apel a considerat că prima instanță corect a menționat faptul că, vinovăția inculpatului se dovedește prin declarațiile părții vătămate, martorului Țurcan Alexandru și a martorului Odobescu Iochim din cadrul urmăririi penale, și a apreciat ca veridice declarațiile acestora, deoarece sunt consecvente, se completează reciproc, date sub jurământ, fiind avertizați de răspundere penală pentru declarații false, iar temei de a nu crede acestor declarații instanța de judecată nu a avut, mai mult ca atât, declarațiile lor fiind confirmate prin probele materiale.

De asemenea, instanța de apel a reținut că pe parcursul judecării cauzei penale nu s-au constatat circumstanțe, care ar putea provoca dubii în veridicitatea declarațiilor părții vătămate și martorului Țurcanu Alexandru, deoarece în cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești dâșii au dat aceleași declarații.

Instanța de apel a considerat ca neîntemeiate argumentele apărătorului, precum că învinuirea se bazează numai pe presupuneri, deoarece în ședința de judecată din probele administrate în ședință, se confirmă cert vinovăția inculpatului, ori nemijlocit în ședința de judecată partea vătămată, cât și martorul acuzării au indicat direct și indubitabil la inculpat ca persoana care a perturbat activitatea colaboratorilor de poliție.

Instanța de apel a apreciat ca fiind justă reținerea de către prima instanță în sarcina inculpatului, Odobescu Veaceslav, încadrarea juridică corectă și anume alin. (1¹) al art. 349 Cod penal, concomitent respingând afirmațiile inculpatului, Odobescu Veaceslav, precum că acesta nu este vinovat în comiterea infrațiunii încriminate, întrucât acest fapt este combătut prin totalitatea materialelor cauzei examinate în prima instanță și verificate în instanța de apel.

La fel, instanța de apel a remarcat că starea de fapt reținută și de drept apreciată concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, relevate și analizate în cuprinsul sentinței, verificate în apel. Pe această linie de concluzie, nu există temeii pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare. Considerentele primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia, reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunilor imputate.

Ca urmare a celor expuse, instanța de apel a remarcat că față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, or, potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță.

În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (Hotărârea CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei).

Astfel, examinând aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform cerințelor din articolul 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat că nu există temeii de a interveni în sentință, iar la stabilirea categoriei pedepsei, prima instanță, conform art. 75 Cod penal a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, aceasta fiind din categoria infracțiunilor mai puțin grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat precum și de prevederile art. 85 Cod penal.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, pronunțată integral la 17 octombrie 2018, a declarat recurs ordinar avocatul Pavalatii Alexandru ce acționează în numele inculpatului Odobescu Veaceslav, prin care invocând în calitate de temeii pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de

procedură penală, a solicitat casarea deciziei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Odobescu Veaceslav să fie achitat.

În susținerea recursului, avocatul a menționat că:

- instanța de apel și prima instanță au examinat cauza unilateral, bazându-și soluțiile pe contradicții care urmau a fi apreciate în favoarea inculpatului;

- instanța de apel a denaturat declarațiile inculpatului, apreciind critic modalitatea de apreciere a declarațiilor acestuia;

- de asemenea instanța de apel a apreciat eronat declarațiile părții vătămate Odobescu Iochim care vin în contradicție cu declarațiile martorului Țurcan Alexandru;

- în speță lipsește latura obiectivă a componenței de infracțiune incriminate inculpatului;

- la materialele cauzei nu există probe pertinente și concludente care ar confirma învinuirea adusă iar instanța de apel și prima instanță au examinat cauza unilateral, ignorând toate contradicțiile pe caz, fapt ce a generat emiterea unei soluții neîntemeiate de condamnare.

6. Referință asupra recursului ordinar declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi S., prin care a susținut poziția privind inadmisibilitatea recursului, deoarece este vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond.

Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Reieșind din conținutul cererii de recurs, Colegiul penal atestă, că apărarea invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de

apel art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Având în vedere argumentele recurentului, care în ansamblu reprezintă critici cu privire la aprecierea instanței de apel a probelor administrate în speță, Colegiul penal constată că motivele menționate nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului ordinar declarat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor, întrucât, după cum rezultă din conținutul recursului, apărarea încearcă să relateze propria versiune cu privire la desfășurarea evenimentelor petrecute la data săvârșirii infracțiunii, criticând modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, însă în acest sens, Colegiul precizează că aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului este bazată pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate în ansamblu sunt apreciate din punct de vedere al coroborării.

Cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la etapa examinării recursului ordinar, Colegiul penal reamintește că dezacordul părților cu aprecierea probelor, nu reprezintă unul din temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerat ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind competența exclusivă a instanțelor respective.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma relevanței, concludenței, utilității și veridicității lor și întemeiat a ajuns la concluzia privind menținerea sentinței de condamnare a inculpatului Odobescu Veaceslav.

Sub un alt aspect, Colegiul penal a stabilit că instanța de apel la judecarea cauzei, corect a conchis că starea de fapt reținută și de drept apreciată, concordă cu circumstanțele cauzei și probele administrate,

relevante și analizate în cuprinsul sentinței, și verificându-le suplimentar, corect a concluzionat că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, considerentele primei instanțe fiind motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunii imputate.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că temeiul de drept invocat de recurent, include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

La caz, Colegiul atestă că, instanța de apel la judecarea apelului declarat de către apărătorul inculpatului, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea emisă s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 4.1. din prezenta decizie, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește în pofida temeiniciei acesteia, reiterarea căreia nu este oportună, chestiune ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert v. România* din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 §1 din CtEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (hotărârea *Van de Hurk vs Olanda*, din 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, Colegiul penal denotă că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, ajungând la o

concluzie întemeiată privind vinovăția inculpatului Odobescu Veaceslav în săvârșirea infracțiunii imputate.

La fel, nu poate fi reținută nici alegația apărării cu referire la faptul că infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, în forma imputată lui Odobescu Veaceslav, nu întrunește componența de infracțiuni, întrucât atât prima instanță cât și instanța de apel au stabilit concret că starea de fapt reținută și de drept apreciată, concordă deplin cu circumstanțele cauzei și probele administrate, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate fiind dovedită în cadrul procesului penal, stabilindu-se întrunirea tuturor elementelor infracțiunii imputate.

Faptul că inculpatul Odobescu Veaceslav nu își recunoaște vina nu poate fi reținut ca un motiv de achitare, această poziție reprezentând un drept la apărare al inculpatului dar nu o chestiune ce generează achitarea lui, întrucât probele administrate dovedesc cu certitudine că acțiunile inculpatului conțin elementele infracțiunilor incriminate, acestea fiind cercetate în ședința instanței de apel respectându-se principiul contradictorialității și egalității armelor în procesul penal.

Colegiul penal constată că la caz nu este prezentă nici o discordanță între cele reținute de instanța de apel și conținutul probelor, sau ignorarea unor aspecte, ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o statuează.

Tot aici, instanța de recurs remarcă faptul că, deși recurentul a invocat temeiul de casare a deciziei atacate, prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, în partea motivată a recursului nu a desfășurat pretinsele încălcări, motivarea reducându-se mai mult la o enumerare a unor probe, care în opinia apărării au fost apreciate eronat, chestiune asupra căreia instanța sa expus supra.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența unor erori de drept, ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele invocate de recurent, soluția emisă de către instanța de apel fiind legală, întemeiată și motivată complet, iar recursul declarat de către avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului, urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului Odobescu Veaceslav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui *Odobescu Veaceslav XXXXX*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 14 martie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda